

Cartea lui Daniel - Numărul șaptezeci și doi

Îmbinarea profetică: De la divizarea Israelului antic până la sfârșitul Statelor Unite

Jeff Pippenger

2024-02-05

Kết quả của sự phản nghịch của Giê-rô-bô-am cũng là lịch sử về sự phân chia của Y-sơ-ra-ên thời cổ thành hai quốc gia. Vương quốc phương bắc gồm mười chi phái được gọi là Y-sơ-ra-ên, hoặc đôi khi là Ép-ra-im, còn vương quốc phương nam được gọi là Giu-đa. Vào thời Ê-xê-chi-ên, vương quốc ấy đã bị phân thành hai vương quốc trong nhiều năm, và trong chương ba mươi bảy, Ê-xê-chi-ên đã nhận được một lời tiên tri xác định rằng hai vương quốc ấy một lần nữa sẽ trở nên một quốc gia. Lời tiên tri ấy đã được ứng nghiệm trong lịch sử buổi đầu của con thú từ đất (Hoa Kỳ), và được ứng nghiệm lần cuối vào lúc kết thúc của Hoa Kỳ, vì Đức Chúa Jêsus luôn dùng sự khởi đầu của một sự việc để minh họa cho sự kết thúc của sự việc ấy.

Revolta lui Ieroboam, în vremea când Israel a fost împărțit în două împărății, reprezintă o revoltă la începutul Statelor Unite și, de asemenea, la sfârșitul Statelor Unite. Revolta de la începutul și de la sfârșitul Statelor Unite include unirea a două împărății. Capitolul optprezece din Apocalipsa, așa cum este citat în mod repetat din scrierile Sorei White în aceste articole, reprezintă două chemări către biserici. Cele două națiuni care sunt unite în timpul ceasului crizei legii duminicale sunt cei o sută patruzeci și patru de mii și cealaltă turmă a lui Dumnezeu, care se află încă în Babilon.

Cele două națiuni care au fost unite în istoria millerită au fost Iuda și Efraim. Ele au fost unite atunci când perioadele distincte de indignare împotriva celor două împărății s-au încheiat, respectiv, în 1798 și apoi în 1844. Cuvântul „mai mult” din capitolul treizeci și șapte al cărții lui Ezechiel ne îngăduie să fim siguri de această aplicare. Cuvântul „mai mult” înseamnă a așeza mesajul care urmează după „mai mult” peste mesajul care a precedat cuvântul „mai mult”.

Cuvântul Domnului mi-a vorbit din nou, zicând: „Și tu, fiul omului, ia-ți un lemn și scrie pe el: «Pentru Iuda și pentru copiii lui Israel, tovarășii lui.» Apoi ia un alt lemn și scrie pe el: «Pentru Iosif, lemnul lui Efraim, și pentru toată casa lui Israel, tovarășii lui.» Și apropie-le unul de altul, ca să alcătuiască un singur lemn; și ele vor deveni una în mâna ta.” Ezechiel 37:15–17.

Ezekiel använde den profetiska principen att upprepa och utvidga när han säger: ”Dessutom.” Hesekiel skulle ta två stavar, en för Juda och en för Efraim, och ta profetian som åskådliggörs genom de två stavarna och lägga den ovanpå den föregående profetian. Den föregående profetiska åskådningen började i vers ett, när Hesekiel fördes till en dal med döda, torra ben.

Mâna Domnului a fost peste mine și m-a scos afară prin Duhul Domnului și m-a așezat în mijlocul văii, care era plină de oase. Și m-a făcut să trec pe lângă ele de jur împrejur; și, iată, erau foarte multe pe fața văii; și, iată, erau foarte uscate. Și El mi-a zis: „Fiul omului, vor putea oare oasele acestea să trăiască?” Iar eu am răspuns: „Doamne Dumnezeule, Tu știi.” Din nou mi-a zis: „Procește asupra acestor oase și spune-le: «Oase uscate, ascultați cuvântul

Domnului. Așa zice Domnul Dumnezeu către oasele acestea: Iată, voi face să intre în voi suflare, și veți trăi. Și voi pune pe voi vine, voi face să crească pe voi carne, vă voi acoperi cu piele și voi pune în voi suflare, și veți trăi; și veți cunoaște că Eu sunt Domnul.» Așadar, am prorocit cum mi se poruncise; și, pe când proceam, s-a făcut un vuiet și, iată, o mișcare; și oasele s-au apropiat, fiecare os la osul lui. Și m-am uitat, și iată că pe ele au venit vine și carne, și pielea le-a acoperit pe deasupra; dar nu era suflare în ele. Atunci mi-a zis: „Prorocește vântului, procește, fiul omului, și spune vântului: «Așa zice Domnul Dumnezeu: Vino din cele patru vânturi, suflare, și suflă peste acești morți, ca să trăiască.»” Și am prorocit cum îmi poruncise; și suflarea a intrat în ei, și au trăit, și au stat în picioare, o oaste foarte mare. Atunci mi-a zis: „Fiul omului, oasele acestea sunt întreaga casă a lui Israel; iată, ei zic: «Oasele noastre s-au uscat și nădejdea noastră a pierit; suntem nimiciți.» De aceea, procește și spune-le: «Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, poporul Meu, vă voi deschide mormintele, vă voi scoate din mormintele voastre și vă voi aduce în țara lui Israel. Și veți cunoaște că Eu sunt Domnul, când vă voi deschide mormintele, poporul Meu, și vă voi scoate din mormintele voastre. Și voi pune Duhul Meu în voi, și veți trăi, și vă voi așeza în țara voastră; atunci veți cunoaște că Eu, Domnul, am vorbit și am împlinit», zice Domnul.” Ezechiel 37:1–14.

Încă de la începutul acestor articole, am arătat că valea oaselor moarte îi reprezintă pe copiii lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și că solia celor patru vânturi, care îi face să se ridice pe picioarele lor ca o oaste mare, este solia Strigătului de la Miezul Noptii, care identifică Islamul celei de-a treia Vai. Sora White identifică oasele ca fiind poporul lui Dumnezeu.

„Îmi aștern condeiul și îmi înalț sufletul în rugăciune, ca Domnul să sufle peste poporul Său decăzut, care este ca niște oase uscate, pentru ca el să trăiască.” General Conference Bulletin, 4 februarie 1893.

În articolele anterioare am arătat că mesajul profetic care identifica data de 18 iulie 2020 a fost eronat și că acea proclamare falsă a marcat sosirea primei dezamăgiri și a timpului de întârziere din parabola celor zece fecioare. Deși proclamarea timpului a fost legitimă în perioada millerită, după 1844 nu mai trebuia să existe niciodată un alt mesaj atârnat de timp. Când Future for America a făcut proclamarea datei de 18 iulie 2020, ei au alunecat înapoi într-o istorie în care proclamarea timpului era acceptabilă și, făcând astfel, au păcătuit, iar ei au fost uciși pe ulița cetății celei mari din Apocalipsa capitolul unsprezece. Morți pe uliță, ei aveau apoi nevoie să fie înviați, așa cum au fost cei doi martori după trei zile și jumătate.

„Oasele uscate trebuie să fie suflate de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, pentru ca ele să intre în acțiune, ca printr-o înviere din morți.” Bible Training School, 1 decembrie 1903.

În articolele anterioare am arătat că solia celor patru vânturi, care îi învie pe cei doi martori, este solia Islamului din al treilea Vai și că această solie este solia Strigătului de la Miezul Noptii al zilelor de pe urmă. Ezechiel spune: „mai mult”, și, făcând astfel, a identificat că, în timpul istoriei care ilustrează proclamarea Strigătului de la Miezul Noptii, două toiege, unul reprezentat ca Efraim și unul ca Iuda, urmau să fie unite și să devină o singură națiune. Pilda celor zece fecioare se împlinește în zilele de pe urmă, „până la ultima literă”, așa cum s-a împlinit în istoria millerită. În perioada în care Strigătul de la Miezul Noptii s-a împlinit în istoria millerită și, din nou, în

împlinirea zilelor de pe urmă, „două toiege” au fost și vor fi unite împreună.

Cele două toiege reprezentau regatele de nord (Efraim) și de sud (Iuda) ale Israelului antic. Am arătat, de asemenea, că William Miller a fost prefigurat de Ilie și că, în timpul celor trei ani și jumătate de secetă, Ilie mersese la văduva din Sarepta.

Și cuvântul Domnului a venit la el, zicând: „Scoală-te, du-te la Sarepta, care ține de Sidon, și locuiește acolo; iată, am poruncit acolo unei femei văduve să te hrănească.” Atunci el s-a sculat și s-a dus la Sarepta. Și când a ajuns la poarta cetății, iată că femeia văduvă era acolo, strângând lemne; și el a chemat-o și i-a zis: „Adu-mi, te rog, puțină apă într-un vas, ca să beau.” Și pe când se ducea ea să-i aducă, a chemat-o și i-a zis: „Adu-mi, te rog, și o bucățică de pâine în mâna ta.” Dar ea a zis: „Viu este Domnul Dumnezeuul tău, că n-am nicio turtă, ci numai un pumn de făină într-un vas și puțin untdelemn într-un urcior; și iată, strâng două lemne, ca să intru și să pregătesc pentru mine și pentru fiul meu, ca să mâncăm și să murim.” Și Ilie i-a zis: „Nu te teme; du-te și fă cum ai zis; dar fă-mi mie din aceasta mai întâi o turtă mică și adu-mi-o, iar după aceea să faci pentru tine și pentru fiul tău. Căci așa vorbește Domnul Dumnezeuul lui Israel: Făina din vas nu se va împuțina și untdelemnul din urcior nu va lipsi până în ziua când Domnul va da ploaie pe fața pământului.” Și ea s-a dus și a făcut după cuvântul lui Ilie; și au mâncat ea, el și casa ei multe zile. 1 Împărați 17:8–15.

„Multele zile” din acest pasaj sunt cei trei ani și jumătate în care Ahab l-a căutat pe Ilie și au reprezentat cei o mie două sute șaiszeci de ani ai persecuției papale. Cu privire la „multele zile” ale persecuției papale, Isus a spus:

Și dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nicio faptură n-ar fi fost mântuită; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate. Matei 24:22.

Sora White identifică în mod direct rostirea de către Isus a expresiei „zilele acelea” drept perioada persecuției papale.

“Prigoana împotriva bisericii nu a continuat pe tot parcursul întregii perioade de 1260 de ani. Dumnezeu, în îndurarea Sa față de poporul Său, a scurtat timpul încercării lor de foc. Vestind mai dinainte „necazul cel mare” care avea să vină peste biserică, Mântuitorul a spus: „Și, dacă zilele acelea n-ar fi fost scurtate, nimeni n-ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.” Matei 24:22. Prin influența Reformei, prigoana a fost adusă la sfârșit înainte de 1798.” Tragedia veacurilor, 266, 267.

„Zilele multe” în care Ilie a fost susținut de văduvă au fost, de asemenea, „zilele multe” ale persecuției papale identificate de Daniel.

Și cei ce au pricepere în popor vor învăța pe mulți; totuși vor cădea de sabie și de flacăra, prin robie și prin jaf, multe zile. Iar când vor cădea, vor fi ajutați cu puțin ajutor; dar mulți se vor alipi de ei cu lingușiri. Și unii dintre cei cu pricepere vor cădea, ca să fie încercați, curățiți și albiți, până la vremea sfârșitului; căci aceasta este încă pentru vremea hotărâtă. Daniel 11:33–35.

„Vremea sfârșitului”, care este de asemenea „vremea hotărâtă” din versete, a fost anul 1798 și a marcat sfârșitul persecuției papale, așa cum fusese preînchipuit prin perioada lui Ilie la văduva din Sarepta. În acea istorie, văduva, reprezentând o biserică necăsătorită, a fost identificată ca biserica din pustie în capitolul doisprezece al cărții Apocalipsa. Ea aduna două lemne, nu un lemn sau zece lemne, ci două lemne. Ezechiel trebuia să ia două lemne, unul pentru împărăția de nord a lui Israel și unul pentru împărăția de sud a lui Israel, și să le unească împreună pentru a face un singur lemn. Aceste două împărății fuseseră amândouă risipite timp de două mii cinci sute douăzeci de ani, dar făgăduința lui Dumnezeu era că El le va aduna. Femeia aduna cele două lemne care urmau să fie unite și făcea aceasta „până în ziua când Domnul va trimite ploaie pe pământ”.

Ziua în care Domnul a trimis „ploaie” identifica Strigătul de la Miezul Noptii din istoria millerită, care și-a atins încheierea la 22 octombrie 1844, când Solul Legământului a venit deodată la templul pe care El îl ridicase din 1798 (sfârșitul primei indignări) până la 22 octombrie 1844 (sfârșitul ultimei indignări). În acea perioadă de timp, mesajul Strigătului de la Miezul Noptii, reprezentat în ilustrația lui Ezechiel despre valea oaselor, s-a împlinit, când cele două toiege ale împărățiilor de nord și de sud au fost unite pentru a forma o singură națiune, cu un singur împărat, căci la 22 octombrie 1844, Hristos a venit înaintea Tatălui și a primit o împărăție.

„Venirea lui Hristos, ca Marele nostru-Preot, în Locul Preasfânt, pentru curățirea sanctuarului, prezentată în Daniel 8:14; venirea Fiului omului la Cel Îmbătrânit de zile, așa cum este înfățișată în Daniel 7:13; și venirea Domnului la templul Său, prevestită de Maleahi, sunt descrieri ale aceluiași eveniment; iar acesta este, de asemenea, reprezentat prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Hristos în parabola celor zece fecioare, din Matei 25.” Tragedia veacurilor, 426.

Hristos a primit o împărăție la 22 octombrie 1844, așa cum este arătat în Daniel.

Viziunile nopții mele au fost acestea: și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un Fiu al omului; a înaintat spre Cel Îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. Și I s-au dat stăpânirea, slava și împărăția, pentru ca toate popoarele, neamurile și limbile să-I slujească. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică și nu va trece nicidecum, iar împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată. Daniel 7:13, 14.

Când cele două toiege ale lui Ezechiel sunt unite împreună, au un singur împărat peste ele.

I Dawid, sługa mój, będzie królem nad nimi; i wszyscy będą mieli jednego pasterza; będą też postępować według moich sądów i strzec moich ustaw, i wykonywać je. I będą mieszkać w ziemi, którą dałem Jakubowi, słudze memu, w której mieszkali wasi ojcowie; i będą w niej mieszkać oni, i ich synowie, i synowie ich synów na wieki; a sługa mój, Dawid, będzie ich księciem na wieki. Ezechiela 37:24, 25.

Toți prorocii sunt în deplin acord unii cu alții, iar împăratul David este Hristos, care a venit înaintea Tatălui la 22 octombrie 1844 și a primit o împărăție alcătuită din cele două toiege ale lui Israel (împărăția de nord) și Iuda (împărăția de sud), adunate laolaltă. Împrăștierea celor două împărății s-a încheiat în timpul celor patruzeci și șase de ani, din 1798 până în 1844, când Hristos a ridicat un templu care fusese pustiit și călcat în picioare. Când a ridicat templul, atunci a venit deodată la

templul Său ca Sol al Legământului, în împlinirea capitolului al treilea din Maleahi. Ezechiel este de acord cu acest fapt, căci toți prorocii sunt în deplin acord unii cu alții.

Și robul Meu David va fi împărat peste ei, și toți vor avea un singur păstor; vor umbla și în judecățile Mele, vor păzi rânduielile Mele și le vor împlini. Ei vor locui în țara pe care am dat-o robului Meu Iacov, în care au locuit părinții voștri; vor locui în ea ei, copiii lor și copiii copiilor lor pentru totdeauna; iar robul Meu David va fi voievodul lor pe vecie. Mai mult, voi încheia cu ei un legământ de pace; va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi așeza, îi voi înmulți și Îmi voi pune Locașul Meu cel Sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Cortul Meu va fi și el cu ei; da, Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Ezechiel 37:24–27.

Hristos este Cel care zidește templul.

I mówiąc do niego, powiedz: Tak mówi Pan Zastępów: Oto mąż, którego imię brzmi Latorośl; wyrośnie ze swego miejsca i zbuduje świątynię Pana. Tak, on zbuduje świątynię Pana; i poniesie chwałę, i zasiądzie, i będzie panował na swoim tronie; i będzie kapłanem na swoim tronie; a rada pokoju będzie między nimi oboma. A korony będą dla Helema, i dla Tobiasza, i dla Jedajasza, i dla Hena, syna Sofoniasza, na pamiątkę w świątyni Pana. A ci, którzy są daleko, przyjdą i będą budować w świątyni Pana, i poznacie, że Pan Zastępów posłał mnie do was. I stanie się to, jeśli pilnie będziecie słuchać głosu Pana, waszego Boga. Zachariasza 6:12–15.

Hristos este MLĂDIȚA și El a arătat că, dacă vor distruge Templul Său, îl va ridica în trei zile, la care iudeii au răspuns că a fost nevoie de patruzeci și șase de ani pentru a zidi Templul.

Atunci iudeii au răspuns și I-au zis: „Ce semn ne arăți, fiindcă faci aceste lucruri?” Isus a răspuns și le-a zis: „Dărămați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” Atunci iudeii au zis: „Templul acesta a fost zidit în patruzeci și șase de ani, și Tu îl vei ridica în trei zile?” Ioan 2:18–20.

Kristo sedang berbicara tentang tubuh-Nya dalam bagian itu, tetapi semua nabi lebih banyak berbicara tentang hari-hari terakhir daripada tentang zaman mereka hidup. Kebangkitan Kristus pada hari yang ketiga melambangkan kebangkitan tulang-tulang mati pada waktu pencurahan Roh Kudus dalam Seruan Tengah Malam. Hujan yang menjadi pokok kesaksian Elia dinyatakan pada saat puncak konfrontasinya dengan nabi-nabi Baal dan Asytoret. Pada waktu itulah diperlihatkan bahwa Allah Elia adalah Allah yang benar, dan juga bahwa Elia adalah nabi yang benar.

La apariția primei dezamăgiri, s-a manifestat că protestanții deveniseră proroci mincinoși, așa cum erau preînchipuiți de prorocii lui Baal și Aștoret. Atunci a început timpul de întârziere și a condus la solia Strigătului de la Miezul Noptii, care a dus la venirea pe neașteptate a lui Hristos la templul Său. Strigătul de la Miezul Noptii este reprezentat de solia lui Ezechiel care ridică oasele ca o oaste mare. Mai mult, în cursul acelei perioade (patruzeci și șase de ani), cele două toiege urmau să fie unite împreună pentru a alcătui o singură națiune, cu un singur împărat.

Cuvântul Domnului mi-a vorbit din nou, zicând: „Tu, fiul omului, ia-ți un lemn și scrie pe el: «Pentru Iuda și pentru copiii lui Israel, tovarășii lui.» Apoi ia un alt lemn și scrie pe el: «Pentru Iosif, lemnul lui Efraim, și pentru toată casa lui Israel, tovarășii lui.» Și apropie-le unul de

altul, ca să fie un singur lemn, și ele vor deveni una în mâna ta. Iar când copiii poporului tău îți vor vorbi, zicând: «Nu ne vei arăta ce înseamnă acestea?», să le spui: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua lemnul lui Iosif, care este în mâna lui Efraim, și semințiile lui Israel, tovarășii lui, și le voi uni cu el, adică cu lemnul lui Iuda, și voi face din ele un singur lemn, și ele vor fi una în mâna Mea.» Lemnele pe care vei scrie să fie în mâna ta înaintea ochilor lor. Și să le spui: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor, încotro s-au dus, îi voi aduna din toate părțile și-i voi aduce înapoi în țara lor. Voi face din ei un singur neam în țară, pe munții lui Israel; și un singur împărat va fi împărat peste ei toți; nu vor mai fi două neamuri și nu vor mai fi împărțiți în două împărății. Nici nu se vor mai spurca prin idolii lor, prin lucrurile lor urâcioase sau prin vreuna din fărâdelegile lor; ci îi voi izbăvi din toate locuințele lor în care au păcătuit și-i voi curăți; astfel ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor.» Ezechiel 37:15–23.

Cele două bețe pe care văduva le aduna în vederea ploii lui Ilie, la Strigătul de la Miezul Noptii, erau împărățiile de nord și de sud ale lui Israel, care fuseseră împrăștiate și urmau să fie adunate într-o singură națiune la 22 octombrie 1844, când a început Ziua Ispășirii antitipice, căci făgăduința era că atunci Dumnezeu „îi va curăți”. Curățirea, reprezentând Judecata de Cercetare, a început la acel timp. Acea adunare a celor două bețe trebuie înțeleasă corect, căci Dumnezeu ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru.

1844 a fost sfârșitul celor două împărății ale lui Israel, căci atunci ele deveniseră o singură împărăție, Israelul spiritual, iar din acel moment urmau să fie o singură națiune. Acea istorie a fost ilustrată de istoria de la început, când ele deveniseră două națiuni, care este istoria răzvrătirii lui Ieroboam.

Istoria sistemului contrafăcut de închinare al lui Ieroboam trebuie, de asemenea, să fie ilustrată la sfârșitul împărăției sale. Răzvrătirea lui Aaron la începutul Israelului antic și răzvrătirea lui Ieroboam la începutul împărăției de nord reprezintă răzvrătirea din 1863, iar 1863 este înțeles limpede numai atunci când sfârșitul împărăției lui Ieroboam, așa cum este reprezentat prin unirea celor două toiege, este de asemenea suprapus peste 1863. Atunci se vede limpede că 1863 este reprezentat ca o generație care a ridicat o imagine a geloziei.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

“Dar această asemănare a oaselor uscate nu se aplică numai lumii, ci și acelor care au fost binecuvântați cu mare lumină; căci și ei sunt asemenea scheletelor din vale. Ei au înfățișarea oamenilor, alcătuirea trupului; dar nu au viață spirituală. Însă pilda nu lasă oasele uscate doar închegate laolaltă în forme de oameni; căci nu este de ajuns să existe simetrie a membrelor și a trăsăturilor. Suflarea vieții trebuie să însuflețească trupurile, pentru ca ele să stea drepte și să se avânte în activitate. Aceste oase reprezintă casa lui Israel, biserica lui Dumnezeu, iar nădejdea bisericii este influența dătătoare de viață a Duhului Sfânt. Domnul trebuie să sufle peste oasele uscate, ca ele să trăiască.

„Duhul lui Dumnezeu, cu puterea Sa dătătoare de viață, trebuie să fie în fiecare unealtă omenească, pentru ca fiecare mușchi și fiecare tendon spiritual să fie pus în lucrare. Fără Duhul Sfânt, fără suflarea lui Dumnezeu, există o toropeală a conștiinței, o pierdere a vieții spirituale.

Mulți care sunt lipsiți de viață spirituală își au numele în registrele bisericii, dar nu sunt scriși în cartea vieții Mielului. Ei pot fi alipiți bisericii, dar nu sunt uniți cu Domnul. Pot fi sânguincioși în împlinirea unui anumit șir de îndatoriri și pot fi socotiți oameni vii; dar mulți se află printre aceia care au «numele că trăiesc, dar sunt morți».

“រាល់ពលេដលៃគុមានការប្រវែចិត្តយ៉ាងពិតប្រាកដនៃព្រលឹងមកកាន់ព្រះ; រាល់ពលេដលៃដង្កហើមជីវិតដ៏សំខាន់របស់ព្រះមិនមានផ្លូវច្រើនឡើយព្រលឹងមានជីវិតខាងវិញ្ញាណឡើងវិញ; រាល់ពលេដលៃអុនកដលៃបុរកាសសចេកុដីពិតមិនត្រូវបានជំរុញដោយគោលការណ៍ដលៃកិច្ចការពិតសុទ្ធស្នាក់ នោះពួកគេមិនទាន់មានកិច្ចពិព្វជដលៃមិនចេះពុករលួយដលៃរស់នៅ ហើយសុចិតសុចរដរៀងរហូតនោះឡើយ។ រាល់ពលេដលៃពួកគេមិនទុកចិត្តលើសចេកុដីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទថាជាសុវត្ថិភាពតម្លៃយកតំរបស់ខ្លួន; រាល់ពលេដលៃពួកគេមិនយកតាមព្រះលក្ខខណៈរបស់ទ្រង់ មិនខិតខំផ្លូវការក្នុងព្រះវិញ្ញាណរបស់ទ្រង់ នោះពួកគេនៅអាក្រក់ ពួកគេមិនមានសុល្យកពាក់អាវុធនៃចេកុដីសុចរិតរបស់ទ្រង់ឡើយ។ ជាញឹកញាប់មនុស្សសុលាប់ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាមនុស្សរស់; ដុបិតអស់អុនកដលៃកំពុងតប្រែព្រឹត្តិអ្វីដលៃពួកគេហៅថា សចេកុដីសង្កត់នោះតាមគំនិតរបស់ខ្លួនឯង នោះមិនមែនជាព្រះដលៃកំពុងប្រតិបត្តិការនៅក្នុងពួកគេទាំងឡាយមានបំណងចិត្ត និងឲ្យប្រព្រឹត្តតាមព្រះហឫទ័យដ៏ល្អរបស់ទ្រង់នោះឡើយ។”

„Această categorie este bine reprezentată de valea oaselor uscate pe care Ezechiel a văzut-o în viziune.” Review and Herald, 17 ianuarie 1893.